

**UCHWAŁA NR 803/XXV/2021
RADY MIASTA LUBLIN**

z dnia 28 stycznia 2021 r.

**w sprawie skargi na Prezydenta Miasta Lublin dotyczącej nieprawidłowego
przekazywania środków finansowych do Centrum Administracyjnego
im. Ewy Szelburg-Zarembiny**

Na podstawie art. 18b ust. 1 i 3 oraz art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 713 i 1378) w związku z art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, z późn.zm.) oraz § 84 ust. 4 i 5 Statutu Miasta Lublin stanowiącego załącznik do uchwały nr 609/XXVIII/2005 Rady Miasta Lublin z dnia 24 lutego 2005 r. (Dz. Urz. Województwa Lubelskiego z 2019 r. poz. 3791), po przedłożeniu projektu uchwały przez Komisję Skarg, Wniosków i Petycji - Rada Miasta Lublin uchwala, co następuje:

§ 1.

Uznaje się skargę [REDAKOWANA] na Prezydenta Miasta Lublin w sprawie nieprawidłowego przekazywania środków finansowych do Centrum Administracyjnego im. Ewy Szelburg-Zarembiny za niezasadną.

§ 2.

Uzasadnienie sposobu rozpatrzenia skargi stanowi załącznik do niniejszej uchwały.

§ 3.

Upoważnia się Przewodniczącą Rady Miasta Lublin do zawiadomienia wnoszących skargę o sposobie jej załatwienia i przesłania kopii uchwały wraz z uzasadnieniem.

§ 4.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Miasta Lublin

Jarosław Pakuła

UZASADNIENIE

uchwały w sprawie skargi [REDAKTOWANE] na Prezydenta Miasta Lublin w sprawie nieprawidłowego przekazywania środków finansowych za niezasadną do Centrum Administracyjnego im. Ewy Szelburg-Zarembiny

Dnia 9 listopada 2020 r. do Rady Miasta Lublin wpłynęła skarga [REDAKTOWANE] na Prezydenta Miasta Lublin w sprawie nieprawidłowego przekazywania środków finansowych za niezasadną do Centrum Administracyjnego im. Ewy Szelburg-Zarembiny. Skarżąca uzupełniła swoją skargę pismem z dnia 20 listopada 2020 r.

Po analizie skargi oraz zapoznaniu się ze stanowiskiem Prezydenta Miasta Lublin (pismo z dnia 14 grudnia 2020 r., znak: KP-PS-1.1510.1.150.2020 wraz załącznikami) stwierdzono, że wnuk Skarżącej od dnia [REDAKTOWANE] przebywa w placówce opiekuńczo-wychowawczej Dom Rodzinny Nr [REDAKTOWANE] w Lublinie. Po osiągnięciu pełnoletności zamieszkuje w wymienionym Domu Rodzinnym Nr [REDAKTOWANE] za zgodą Dyrektora Placówki na zasadach określonych w art. 37 ust. 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2020 r. poz. 821). Przywołana ustawa określa zasady i formy wspierania rodziny przeżywającej trudności w wypełnianiu funkcji opiekuńczo-wychowawczych, zasady i formy sprawowania pieczy zastępczej oraz pomocy w usamodzielnianiu jej pełnoletnich wychowanków, zadania administracji publicznej w zakresie wspierania rodziny i systemu pieczy zastępczej. Piecza zastępcza jest sprawowana w przypadku niemożności zapewnienia dziecku opieki i wychowania przez rodziców (art. 32 ust. 1 ustawy). Co do zasady objęcie dziecka jedną z form pieczy zastępczej następuje na okres nie dłuższy niż do osiągnięcia pełnoletności, co potwierdza przepis art. 37 ust. 1 ustawy. Natomiast stosownie do art. 37 ust. 2 tej ustawy osoba, która osiągnęła pełnoletność przebywając w pieczy zastępczej, może przebywać w dotychczasowej rodzinie zastępczej, rodzinnym domu dziecka albo placówce opiekuńczo-wychowawczej, za zgodą odpowiednio rodziny zastępczej, prowadzącego rodzinny dom dziecka albo dyrektora placówki opiekuńczo-wychowawczej, nie dłużej jednak niż do ukończenia 25. roku życia, jeżeli:

- 1) uczy się w szkole, w uczelni, u pracodawcy w celu przygotowania zawodowego lub
- 2) legitymuje się orzeczeniem o znacznym lub umiarkowanym stopniu niepełnosprawności i uczy się: w szkole, w uczelni, na kursach, jeśli ich ukończenie jest zgodne z indywidualnym programem usamodzielnienia, u pracodawcy w celu przygotowania zawodowego.

Przebywanie pełnoletniego w dotychczasowej formie pieczy zastępczej nie wymaga wydania stosownego aktu administracyjnego, następuje ono w drodze czynności materialno-technicznej. Pełnoletni wychowanek pieczy zastępczej może również w każdym momencie opuścić pieczę zastępczą, w której przebywa. Przewidziana w analizowanym przepisie możliwość przebywania w dotychczasowej pieczy zastępczej do ukończenia 25. roku życia jest okresem maksymalnym. Wcześniejsze zakończenie procesu edukacyjnego będzie skutkowało zakończeniem formalnego pobytu w systemie pieczy zastępczej, mimo nieukończenia wskazanego powyżej wieku. Tym samym w pieczy zastępczej może przebywać dziecko, które stało się pełnoletnie, jeśli spełnia dodatkowe warunki wymienione w art. 37 ust. 2 ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej. W przedmiotowej sprawie piecza zastępcza sprawowana jest w formie instytucjonalnej, a zadania wymienione w ustawie o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej realizuje Centrum Administracyjne im. Ewy Szelburg-Zarembiny w Lublinie. Na podstawie § 5 Statutu Centrum Administracyjnego im. Ewy Szelburg-Zarembiny w Lublinie, stanowiącego załącznik nr 5 do uchwały nr 607/XXIV/2012 Rady Miasta Lublin z dnia 18 października 2012 r. w sprawie reorganizacji Domu Dziecka im. Ewy Szelburg-Zarembiny w Lublinie i nadania statutów tworzonemu jednostkom organizacyjnym, Dyrektor Centrum, zgodnie z zakresem pełnomocnictwa udzielonego przez Prezydenta Miasta Lublin, zarządza i reprezentuje na zewnątrz Centrum oraz placówki opiekuńczo-wychowawcze, w tym Dom Rodzinny Nr [REDAKTOWANE] w Lublinie. W oparciu o Regulamin organizacyjny Centrum Administracyjnego im. Ewy Szelburg-Zarembiny w Lublinie, stanowiący załącznik nr 5

do Zarządzenia nr 52/7/2013 Prezydenta Miasta Lublin z dnia 15 lipca 2013 r. w sprawie ustalenia regulaminów organizacyjnych placówek opiekuńczo-wychowawczych: Dom Rodzinny Nr 1, Dom Rodzinny Nr 2, Dom Rodzinny Nr 3, Dom Rodzinny Nr 4 oraz Centrum Administracyjnego im. Ewy Szelburg-Zarembiny w Lublinie, Dyrektora podczas jego nieobecności zastępuje Zastępca Dyrektora Centrum, do którego zadań należy między innymi: nadzór nad dokumentowaniem procesu opiekuńczo-wychowawczego; nadzór nad realizowaniem przez pracowników Centrum i Placówek standardu opieki i wychowania. Na podstawie § 7 Regulaminu organizacyjnego Domu Rodzinnego Nr ■, stanowiącego załącznik nr ■ do Zarządzenia nr 52/7/2013 Prezydenta Miasta Lublin z dnia 15 lipca 2013 r., Placówką kieruje Dyrektor przy pomocy Zastępcy Dyrektora Centrum i Wychowawcy koordynatora. Z wyjaśnień złożonych przez Zastępcę Dyrektora Centrum Administracyjnego im. Ewy Szelburg-Zarembiny w Lublinie wynika, że pełnoletni wnuk Skarżącej był urlopowany z Placówki na swój wniosek (już po uzyskaniu pełnoletności). Wychowanek nie godził się na obostrzenia wynikające z izolacji społecznej w związku z zaleceniami związanymi z COVID-19. Co istotne, był informowany przez pracowników Domu Rodzinnego Nr ■ o możliwości powrotu do Placówki, a także zachęcany do zmiany decyzji z uwagi na fakt, że w Placówce ma swobodny dostęp do internetu, komputera i zaspokojone codzienne potrzeby życiowe. Z kolei podczas rozmów telefonicznych przeprowadzonych z pracownikami Domu Rodzinnego Nr ■ wnuk Skarżącej wyjaśniał, że jest ze Skarżącą w bardzo dobrych relacjach i jest mile widzianym gościem, przy czym odmawiał powrotu do Placówki, argumentując to chęcią swobodnych spotkań ze znajomymi. O powyższym Skarżąca została poinformowana pismem z dnia 9 października 2020 r., znak: MOPR.S-POWWD.4100.2.5.7.2020, podpisanym przez Prezydenta Miasta Lublin. W tym miejscu zaznaczyć trzeba, iż konsekwencją osiągnięcia pełnoletniości przez wnuka Skarżącej jest jego pełne prawo do samostanowienia, w tym do samodzielnego decydowania o swoim miejscu pobytu, natomiast kadra Placówki nie dysponuje możliwościami prawnymi wpływania na decyzje podejmowane przez jej pełnoletniego wychowanek, ani tym bardziej do przymusowego doprowadzenia go do Placówki. W jego sytuacji może, o ile zechce, w każdej chwili opuścić Placówkę. Fakt, że przebywał on przez określony czas podczas urlopowania u Skarżącej bez jej wniosku w tym zakresie nie może obciążać tutejszego organu, gdyż nie ma on wpływu na decyzje podejmowane przez pełnoletniego już wychowanek Placówki. Żaden z pracowników Placówki nie wpływał też na Skarżącą w celu przyjęcia przez nią wnuka, a skoro Skarżąca przyjęła go na okres urlopowania to miała świadomość związanych z tym konsekwencji. Nie można zatem zgodzić się z zarzutem, iż Skarżąca została wykorzystana przez Dom Rodzinny Nr ■ w Lublinie. Odnosząc się do kwestii nieprawidłowego przekazywania placówce opiekuńczo-wychowawczej środków finansowych z budżetu państwa stwierdzono, że w myśl art. 113a ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej na wniosek dyrektora placówki opiekuńczo-wychowawczej typu socjalizacyjnego, dyrektora placówki opiekuńczo-wychowawczej typu interwencyjnego, dyrektora placówki opiekuńczo-wychowawczej typu specjalistyczno-terapeutycznego, dyrektora regionalnej placówki opiekuńczo-terapeutycznej oraz dyrektora interwencyjnego ośrodka preadopcyjnego, składany w powiatowym centrum pomocy rodzinie właściwym ze względu na miejsce położenia placówki lub ośrodka, na każde umieszczone w tych placówkach i ośrodkach dziecko w wieku do ukończenia 18. roku życia przysługuje dodatek w wysokości świadczenia wychowawczego określonego w przepisach o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci. Wnukowi Skarżącej tego rodzaju środki nie przysługują, zatem wbrew twierdzeniom Skarżącej, nie były przekazywane Placówce. Wnuk Skarżącej uzyskał bowiem pełnoletność i utracił prawo do dodatku w wysokości świadczenia wychowawczego. Zaznaczyć także należy, iż wymieniona Placówka jest jednostką organizacyjną Miasta Lublin i ma swój budżet, w ramach którego zapewnia wszystkie potrzeby wychowanków. Tym samym, poza świadczeniami „500+” i „300+” (świadczenie jednorazowe z tytułu rozpoczęcia roku szkolnego), nie otrzymuje ona innych świadczeń na dzieci.

W świetle powyższego skargę uznaje się niezasadną.